

hvilke Muligheder der kunne indtræde, det kan være meget godt at have dem for Die, men først og fremmest maa man dog have for Die de faktiskste Forhold her i Landet og vor hele Smørbrudsforsøiels Standpunkt overfor Ublandet. Jeg er villig til at erkjende, at det ikke er ensidige Landmandsinteresser, der skulle baretages; det har jeg erkjendt ved andre Leiligheder, og det gjør jeg ogsaa her; men jeg vil dog spørge, om ikke den danske Smørproduktion er et saa stort Spørgsmaal for hele den danske Landbostand, at man maa have Diet noget aabent for, hvilke Foranstaltninger der kræves i den Retning. Det er mig ikke nok, at man siger, at et Udførselsforbud principielt er en mindre heldig Ting, det erkjender jeg i og for sig; der maa særlige Grunde til at indføre et saadant Forbud. Men for det Første vil jeg gjøre opmærksom paa, at, mig bekendt, er der ikke noget andet Omraade, hvor Danmark fører an, er det bedste og en af de største Producenter paa Verdensmarkedet, og det ere vi paa Smørret. Jeg beder Noget nævne mig noget andet Omraade, hvorpaa vi ere det. Hvis man altsaa kan anføre gode Grunde for, at vor Stilling vilde være bedre og sikkrere paa vort Hovedmarked, naar man gaar til et Udførselsforbud, hvorfor saa af rent theoretiske Grunde lade være at gjøre det, det gad jeg vide. Nu er Forholdet det, at det er ganske rigtigt, at der kommer ikke forfaldet Smør fra Danmark; men der sælges andersteds og paa vort Hovedmarked mange Ting, der mere eller mindre udgives for dansk Smør og dansk Blanding, Ting, som ikke kunne komme her fra Landet. Jeg har her liggende den sidste Beretning, hvor vor Konsulent i England i et Blad er nødt til at gjøre opmærksom paa, at, naar det har været omtalt i „Glasgow Chemical Society“ — altsaa et sagtyndigt Selskab — at der er kommet store Mængder af Blandinger af dansk Bestaffenhed, det er solgt fra Danmark, maa han protestere derimod. Jeg har oplest det for Udvalget og skal ikke gjøre det her igen, men jeg gjør kun opmærksom derpaa for at vise, at Sagen ikke er ligegyldig. Og noget Saadant er man idelig udsat for. Den ærede Ordfører siger, at det kan ikke hjælpe os Noget, at vi have et Forbud. Jo, det kan hjælpe, Enhver kan saa sige sig selv, at Blandingerne kunne ikke komme herfra, og vi kunne ganske anderledes sagsøge den Enkelte, der sælger uden vort Navn. Den ærede Ordfører, der jo følger med, maa vistnok vide, at vi i For netop paa det almindelige Smøromraade til Gavn for vor Prestige i England vandt 1—2 Retssager, og det kan ogsaa

hjelpe os Noget, at vi staa saaledes, at vi kunne sige: Det havde vi ikke Noget med at gjøre, det kommer ikke os ved. Vi kunne protestere paa en ganske anden Maade, og, hvis vi, som den ærede Ordfører siger, ikke paa den Maade kunne sagsøge dem, der sælge det, tror jeg nok, at vi kunne sagsøge den Mand, der producerer og sælger det under vort Mærke — og navnlig skjøner jeg for min Person ikke rettere end, at man med fuld Føle kan sige: Vil man virkelig værne om den Stilling, man har, er Tiden til at gjøre det netop nu, da vi ingen Udførsel deraf have; saa er det rigtigt at værne denne Stilling ved at gjøre det Skridt at forbyde Udførsel af Margarine, hvorved man altsaa ikke krænker nogensomhelst indenlandsk, dansk Interesse i nogen Maade. Det skader i Dieblittet ikke noget Menneſte her i Landet. (Afbrydelse af Ordføreren). Sa, den ærede Ordfører kan jo ligesaa lidt sige, hvad der vil komme i Fremtiden, som jeg; men der er ikke den mindste Sandsynlighed derfor; thi saa længe vi have de nuværende Farvestemmelser, er der Ingen, der bryder sig om denne Margarine, og dem, tænker jeg, vi beholde. Vi skade altsaa ingen indenlandsk Interesse, men gavne en meget stor Del ved at gjøre det. Den ærede Ordfører kan sige Ret, men jeg maa have Lov til at have mit Skøn. Jeg tror det er betimeligt og jeg tror ogsaa det er rigtigt, at Rigsdagen nu tager sin Beslutning i saa Henseende, og ikke overlader det til Ministeren. Naar ærede Medlemmer mene, at det er underligt, at Ministeren siger i Udvalget: Sa, naar jeg faar denne Bemyndigelse, maa jeg bruge den, saa skal jeg dog tillade mig at bemærke, at det forekommer mig ikke alene at være rigtigt, men fuldt forpvarligt. Naar jeg har haft denne Bemyndigelse i to Aar og ikke har brugt den, uagtet jeg troede, at det var rigtigt at bruge den, er det ganske simpelt af den Grund, at Loven er givet for to Aar og løber ud til Mai dette Aar, og saa er det naturligt, at Ministeren afventer Lovgivningsmagtens Bestemmelser og ser, hvad der kommer ind i den ny Lov. Naar jeg nu forelægger et nyt Lovforslag, turde det saa være rigtigt, at jeg siger, at jeg hidtil ikke har brugt denne Bestemmelse, uagtet jeg har troet, det var rigtigt at bruge den. Nu forelægger jeg den i Lovforslaget og mener at kunne begrunde, hvorfor den skal ind i Lovforslaget, og hvis man saa forandrer det til en Bemyndigelse for mig, maa man dog vide, at min og Regeringens Mening er udtrykt i Lovforslaget og maa altsaa forbente, at Udførselsforbudet bliver udstedt. Det forekommer mig